

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

Jesus í storminun

v16 Men tá ið komið var at kvøldi, fóru lærusveinar hansara oman at vatninum, **v17** og teir fóru í ein bát og ætlaðu at fara yvir um vatnið til Kapernaum. Og tað var longu vorðið

myrkt, og Jesus var enn ikki komin til teirra. **v18** Og tað vóru stórar aldur á vatninum, við tað at vindurin var nógvur. **v19** Tá ið teir nú høvdu róð okkurt um fimm og tjúgu ella tríati

stádiur, síggja teir Jesus koma gangandi eftir vatninum og nærkast bátinum, og teir ræddust. **v20** Men hann sigur við teir: »Tað eri eg, ræðist ikki!« **v21** Teir vildu nú taka hann inn í bátin, og straks var báturin komin at landinum, sum teir hildu ímót.

Bíblían er ein livandi bók. Hon hevur nakað, ið hon vil siga okkum. Vit kunnu til dømis lesa Rómverjabrævið fyri at læra, hvat Bíblían lærir og lóg og evangelium. Vit kunnu fáa eina innføring í, hvussu lógin skal skiljast og læra, hvussu vit ikki eru undir lógarinnar banning, men undir Guds fríðu náði. Á sama hátt kunnu vit lesa um dóp, sakramentir, endatíðina og so framvegis. Tað hevur ómetaliga stóran týdning, at vit brúka Bíbliuna á henda hátt. At vit lesa og taka til okkum hvat Bíblían lærir um ávis evni.

Í Turkalandi tosaði eg einaferð við ein trúboðara, ið greiddi mær frá, at tey høvdu trupulleikar, áðrenn tey skuldu koma til Turkalands. Tá tey einaferð lósu í Bíbliuni, kom eitt vers til teirra:

Luk 24,49: “men tit skulu halda tykkum kvirrar í staðnum, inntil tit verða íklæddir kraft frá tí høga.”. Hetta lítla versið merkir sjálvandi ikki, at øll skulu vera verandi har tey eru, men Gud brúkti júst hetta versið, til at vísa trúboðarunum, at tey skuldi vera eina tíð heima, áðrenn tey fóru avstað.

Greinin her er eitt slíkt dømi. Í Turkalandi upplivdu vit eina buldruta tíð við bumbum, fregnartænastu og andaligan ágangi. Ein dagin tá eg læs í Bíbliuni, var eg komin til Joh. 6,16-21.

Lærusveinarnir eru farnir við báti út á Geneseret vatnið. Teir eru komnir 25-30 stadiur út. Hetta er sindur meir enn hálva leiðina til Kapernaum. So teir eru mitt á vatninum og eru helst í tí mest vandamikla partinum av vatninum - tí tað er so langt til sjóvarmálan, at ikki er hugsingur um at svimja til lands, um nakað skuldi hent.

Tá er tað at Jesus kemur gangandi til teirra og teir ræðast, tí teir halda, at Jesus er eitt spøkilsí (Matt. 14,26). Teir ræðast, tí teir vita, at onki vanligt

menniskja kann ganga á vatninum. So teir hugsa, at eitt spökils er á ferð.

Men Jesus sigur við teir: »Tað eri eg, ræðist ikki!« Á grikskum brúkar Jesus orðið "ego eimi". Tað eri eg. Jesus leggur dent á, hvør hann er. Ja, Jesus sigur, at av tí at hann er tann hann er, so hava lærusveinarnir ikki orsök at óttast.

Men hvør er Jesus? Fyri at kanna hetta, kunnu vit hyggja eftir nøkrum nøvnum, ið Jesus hevur í Bíbliuni.

Titus 2,13: *Væntandi hina sælu vón og opinberingina av dýrd hins stóra Guðs og frelsara várs, Jesu Krist.*

Jesus er hin stóri Gud og okkara frelsari. Jesus er Gud. Hann hevur alt vald. Alt er í hansara hond. Hann hevur skapað alt. Hann er aftanfyrir alt. Hann er hátt upphevjaður yvir alt. Hann er dýrd. Hann er góðska. At Gud er soleiðis, kunnu kristin, muslimar og jødar taka undir við. Men Paulus sigur meir enn hetta. Jesus er Gud og frelsari. Hann ynskir at bjarga okkum. Hann leggur í opnað vegin til Himmals við at geva seg sjálvan sum bót fyri okkara syndir.

okkum. Ja, vit eru elskað av Jesusi. Hann elskar okkum og ynskir at bjarga okkum.

Heb. 13,20: *Men Guð friðarins, sum førði upp frá deyðum hin stóra hirða seyðanna, við blóði av ævigum sáttmála, harra okkara, Jesus*

Jesus er okkara hirði. Hann ynskir at leiða okkum. Hann ynskir, at bjarga okkum úr vanda. Hann ynskir, at vera okkara leiðari og føra okkum á tann vegin, ið hann ynskir, at vit skulu ganga. Og hann er ein góður hirði. Hann veit, hvat tænar okkum best.

Jóh. 1,29: *Dagin eftir sær hann Jesus koma til sín og sigur: »Sí, Guðs lambið, sum ber synd heimsins!*

Jesus er Guds offurlamb. Hann ynskir ikki bert at leiða okkum her í lívinum. Hann ynskir at leiða okkum um allar ævir. Og hann hevur

Hann tók okkara synd á seg og ynskir, at vit skulu vanda við og fylgja honum.

Lærusveinarnir vóru í vanda. Men Jesus biðir teir hugsa um, hvør hann er. Tí síggja vit, at hann veruliga er Gud, frelsari, hirði og offurlamb, ja, so hava vit onga orsök at óttast. Men vit mugu síggja Jesus. Síggja hvør hann er. Lesa um hann, biðja til hann og vera saman við honum.

Men tá Jesus sigur ego eimi, so sigur hann eisini nakað annað. Tað eri eg. Hann stendur aftanfyri stormin. Hann er Gud. Um hann vildi tað, so var eingin stormur. Stormar henda eisini í okkara lívið. Spurningurin er ikki, hvussu vit sleppa undan stormum í lívinum. 2. Tim. 3,12: *Og allir, sum vilja liva gudiliga í Kristi Jesusi, skulu verða atsøktir!* Stormar koma um vit vilja liva eitt gudiligt lív. Tað kann vera stormar, freistingar ella atsøkinir frá menniskjum. Spurningurin er ikki, hvussu vit sleppa undan hesum, men

hvussu vit nýta hesi høvi at dýrmeta og æra Gud.

Royna vit í egnari megi at basa storminum? Royna vit í egnari megi at vinna á freisting? Royna vit í egnari megi at sleppa undan stúran og ótta? Sigi eg, at hetta er mín stormur? Eg má basa honum? Ella gera vit sum lærusveinarnir?

“Teir vildu nú taka hann inn í bátin, og straks var báturin komin at landinum, sum teir hildu ímót.”

Hetta versioð kann læra okkum sera nógv. Tí bjóða vit Jesus umborð, tá stormarnir ýla? Ella ræðast vit? Sum lærusveinarnir mugu vit hyggja at Jesusi og ikki aldunum. Ja, við Jesusi í bátinum at stormi eg smílist. Ikki tí at stormare eru tespiligir, men tí eg veit á hvønn eg trúgvi. Á Jesus, sum er Gud, frelsari, hirði og offurlamb.

Ja, tá lærusveinarnir bjóða Jesus innanborða, tá koma teir at landinum. Tá eru teir tryggir. Tá Jesus er við er

stormurin ikki longur ein hóttan. Tá Jesus er við, tá er tryggleiki og friður – hvussu so leikar í. Sum Paulus sigur í Róm. 8,38-39: Tí at eg eri fullvísur í tí, at hvørki deyði ella lív, hvørki einglar ella harradømi, hvørki tað, sum nú er,

ella tað, sum koma skal, ella kreftur, **v39** hvørki hædd ella dýpd ella nakar annar skapningur skal kunna skilja okkum frá kærleika Guðs í Kristi Jesusi, harra okkara.

Silas Olofson

Fylling tíðarinnar er runnin upp og kemur at renna upp

Vit vóru í kirkju í Nordby á Fanø, og
har sungu vit ein sálm, sum H. A.

Timm hevur skrivað í 1834. Eitt vers
ljóðar soleiðis:

Tidens Fylde ER oprundet,
hvad Gud loved, ER ALT sket:
Ham, de søgte, Han ER fundet,
Verden HAR sin Frelser set;
hen til Ham de fromme gik,
øste Nådens Læskedrik,
vidned årle, vidned silde:
Jesus Krist er Livsens Kilde!

H. A. Timm, sum yrkti sálmin í 1834,
kundi longu tá staðfesta, at ALT tað,
sum Gud frammanundan hevði boðað
um heimsins Frelsara, ER gingið út. Á,

sum hetta er ein deilig málbering, at vit
kunnu oysa av NÅDENS
LÆSKEDRIK. Men nú skriva vit 2020,
og í tey farnu 186 árinu eru nógvir aðrir

profetiir gingnir út, júst soleiðis sum Gud hevði lovað.

Eg trúgvi, at týðiligasta teknið og fyriboðanin síðani 1834 er heimkoma jødanna og Ísraels endurreisn 14. mai 1948.

Sjálvt um menn tóku undir við hesum, so kom avgerðin frá HÆGSTA STADI. Gud hevði fyri uml. 2.780 árum síðani sagt frá tí gjøgnum Ámos profet 9,14-15: ”Tá skal Eg venda lagnu fólks Míns; teir skulu byggja upp aftur býirnar, sum lagdir eru í oyði, og búa har, planta víngarðar og drekka vínið úr teimum, dýrka urtagarðar og eta ávøkst

teirra. Eg skal planta tey í landi teirra, og aldri aftur skulu tey verða rykt upp úr landi sínum, sum Eg havi givið teimum – sigur Harrin Gud tín.” V.D.

Sanniliga: Fylling tíðarinnar ER upprunnin. Tað, sum Gud hevur lovað, ER alt samalt hent. Tað, sum profeturin boðaði, ER hent. Verðin hevur sæð Gud Ísraels. Guds profetisku orð standa í bíðirað at ganga út. Jesus kemur skjótt, og Hann skal verða fagnaður. Amen!

Effie Campbell umsetti.

Hin antisemitiski andin

Holocaust var enn ein satanisk roynd at beina fyri tí fólkinum, haðani FRELSAN er KOMIN – og haðani FRELSARIN VENDIR AFTUR TIL. Upp úr holocaust

øskuni varð Ísrael borið í heim 14. mai 1948. Sálmur 83 greiðir frá søgu Ísraels síðani tá og til dagin í dag. Har stendur í V.D. ums.:

”Tí TÚ sært, at fíggindar Tímir gera óljóð; teir, ið hata TEG, lyfta hævðinum. Móti fólki TÍNUM leggja teir loynilig svikaráð; teir ganga saman í ráð móti teimum, ið TÚ verjir; teir siga: ”Komið, latið okkum beina fyri teimum, so tey eru ikki eitt fólk longur! Eingin skal aftur minnast navn Ísraels!”

Tað er levitturin Asaf, sum fyri uml. 2.500 árum síðani hevur skrivað Sálm 83. Orð hansara eru háprofetisk. Um hann kann fylgja við úr Himli, so hoyrir hann hesi orð: ”LATIÐ OKKUM BEINA FYRI ØLLUM FÓLKINUM,” SIGUR PRESTASTÝRIÐ Í IRAN, ”SO EINGIN SKAL AFTUR MINNAST NAVN ÍSRAELS!”

Vit eru skelkað at síggja tær myndirnar, sum nasistarnir sjálvir tóku. Men fá lata við seg koma, nú prestastýrið í Iran opið boðar frá, at teir fara at gera tað arbeiðið liðugt, sum Hitler ikki megnaði.

At týna og oyða Ísrael fer at verða ætlan Satans til tann dagin, hann verður blakaður í eldsjógvin. Men Gud hevur eina ætlan, og Hann vil verja Ísrael, og soleiðis er tað.

Effie Campbell umsetti.

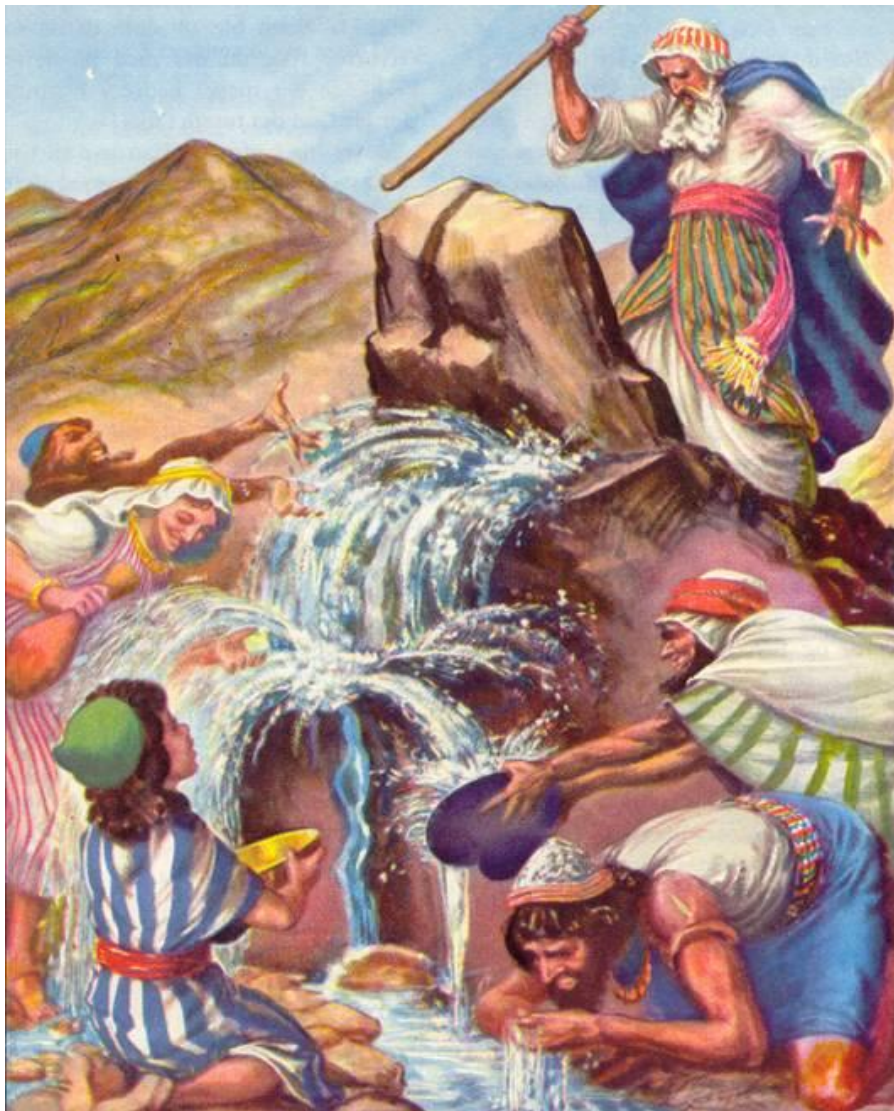
Bíða í tolni

Gud bíðar eftir, at vit skulu blíva til reiðar til tað, hann ætlar sær at gera. Hann bíðar og bíðar eftir tær. Kanst tú bíða eftir honum? Mitt í øllum lyftunum til okkara, pínuni, óvissuni

og ótolinum, skulu vit bíða og vera til reiðar.

Móses var ótolin. Hann orkaði ikki at bíða, til vatnið skuldi streyma úr klettinum bara eftir orði hansara.

Hann slerdi tí á klettin, og hetta fekk avleiðingar fyri hann.

Sára og Ábraham orkaðu ikki at bíða eftir lovaða soninum. Tey blandaðu seg upp í Guds tíðarætlan, og Ábraham gjørdi trælkonuna við barn. Hetta broytti alla søguna.

Dugir tú at bíða í tolni eftir Harranum, til hann leggur seg út í lív títt? Renn ikki fram um Harran, men gakk aftan á honum.

Aglow-blaðið

Effie Campbell umsetti.

Hin glitrandi gullgøtan

Nils Johan Thorsell og ein annar maður fóru at vitja bygdin uppi í Finnmørkini. Nils Johan skuldi tala og savna stuðlar til norsku sjónvarpsstöðina Kanal 10. Hin maðurin var ein upptøkumaður, hann tók upp filmar, sum skuldu sendast á rásini.

Í einari av bygdunum filmaðu teir ein mann, sum kom við sínum sterka vitnisburði:

“Tað var stutt eftir, at eg var umvendur. Eg kendi bráðliga eina sterka áminning, at eg skuldi biðja. Eg visti ikki, hvørjum eg skuldi biðja fyri. Eg setti meg inn í bilin og koyrði spakuliga avstað. Tá ið eg kom til kirkjuna mitt inni í hesi bygdini, hugsaði eg, at eg skuldi fara inn í kirkjuna at biðja. Tá sá eg ein mann, sum gekk beint móti kirkjuhurðini. Eg fór so aftan á honum. Hetta vísti seg at vera ein kirkjutænari. Eg spurdi, um eg kundi seta meg í kirkjuna eina løtu at biðja. Jú gaman í. Eg setti meg á

fremsta bonk at biðja. Tá ið eg so skuldi reisast, kemur hesin maður ímóti mær og spyr, um eg kann biðja fyri konu síni, tí hon er ógvuliga sjúk. Eg bað so fyri henni. So reistist eg og fór út. Eg setti meg ikki inn í bilin, men fór framum og stillaði meg við framhjólíð, tí eg kendi á mær, at eg skuldi biðja einaferð afturat. Mitt undir bønini kemur tað til mín, um henda konan mundi vera frelst. “Tí bað eg so: “Harri, vís mær, um henda konan hevur síni viðurskifti í lagi við teg.”

Tá alt í einum sá eg eina sjón. Beint undir liðini á mær sá eg eina glitrandi gullgøtu, sum gekk heilt upp í luftina. Tá visti eg, at hetta var ein frelst kona, men eg visti eisini, at hon kom at doyggja av hesi sjúku, sum hon hevði. Hetta er sterkasta upplivingin, eg nakrantíð havi havt,” endaði maðurin.

Effie Campbell.

Minnini og vónin

Einaferð búði ein lítil familja í Norðurafrika, ein pápi og tvær dötur, sum vóru fimm og sjeý ára gamlar. Mamman doyði á barsilssong, tá ið hon átti ta yngru dóttрина. Tey búðu í einari lítlari bambussmáttu uttan fyri eina bygd. Bambussmáttan var skirvislig og hevði eingi vindeygu, men genturnar høvdu tað gott, tí tær fingi nógvan kærleika frá pápanum.

Pápin arbeiddi hart úti á markini hvønn dag, so at hann kundi forsyrgja familjuni. Genturnar pladgu at hjálpa honum, og sjálvst um tær ofta vóru svangar, so gramdu tær seg ikki, tí tær vistu, at pápin royndi at gera alt tað besta fyri tær. Tær elskaðu hann.

Pápin hevði ein vin, sum plagdi at hjálpa honum úti á markini. Ein dagin spurdi hann pápan, um tað ikki var torført at missa konuna, og einmallur taka sær av døtrunum. Jú, pápin játtaði. Tað var ikki bara sum at siga tað. Tað, sum tó helt lív í honum, vóru dötturnar og minnini um konuna.

Ein dagin, tá ið pápin og vinurin arbeiddu úti á markini, sóu teir eitt

roykskýggj. Pápin leyp avstað heim til smáttuna. Har var eldur í. Smáttan stóð ikki til at bjarga, og genturnar lógu deyðar inni í smáttuni.

Pápin helt, at tær mundu hava lagt torv aftrat eldinum, og so var eldurin vorðin ov stórur og fest í smáttuna. Genturnar høvdu havt tíð til at runnið út úr smáttuni, men hann roknaði við, at tær høvdu roynt at sløkt eldin, og tí vorðnar ov seinar at bjarga sær út.

Eftir hendingina var pápin sera fámæltur. Hann sat ofta og hugdi fram fyri seg við einum holaðum steini í hondini. Vinurin royndi at tosa við hann og hjálpa honum, men tað var ikki lætt at fáa samband við pápan. Vinurin hugsaði um, hvussu tað bar til, at pápin enn orkaði at liva, og at hann ikki var óður inn á Guð, sum hevði loyvt øllum hesum.

Ein dagin fekk vinurin kortini svar upp á sínar spurningar. Pápin fortaldi honum, at tann yngra av gentunum plagdi at spæla við tann holaða steinin og við at sita við honum, komu øll tey góðu minnini um konuna og dötturnar

fram, og hann fekk kenslu av, at tær enn vóru ein partur av hansara lívi.

Pápin helt, at hann hóast hesa ræðuligu mótgongdina, kortini hevði verið heppin. Hann hevði, ið hvussu so er, fingið eina konu og tvær døtur. Fyri at missa, mást tú hava átt okkurt. Pápin

hevði mist tað dýrabarasta, ið hann átti. Tíðin saman við teimum hevði givið honum sera nógv. Ein óendaligur kærleiki hevði bundið tey saman, og nú sat hann eftir við minnunum og vónini um ein dagin at síggja tær aftur.

Umsett leysliga

Petra Gregersen

Kristi Himmalsferðardag hevur verið talvudagur í kirkjunum, har fólk hava havt høvi at geva pening til Kirkjuliga Missiónsfelagið. Vegna korona hevur hetta ikki verið møguligt í nógvum kirkjum í ár.

Tey sum ikki høvdu móguleika at lata pening í talvuna, men ynskja at stuðla arbeiðinum kunnu flyta pening á kontu í

Betri banka. kontu: 9181 – 495 337 3, BankNordik kontu: 6460 – 495 053 6

Norðoya Sparikassa kontu: 9865 – 102 841 8

Útgevandi

Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7

Fo- 100 Tórshavn

t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo

Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856

Prent: KMF

Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað

kemur út 8 ferðir um árið

(februar, mars, mai, juni, august

september, november og desember

Halдарagjald: kr. 200,00